

ІВАН МАНИЛО

ПЕАНИ І КПИНИ

ІВАН МАНИЛО

ПЕАНИ І КПИНИ

(Гуморески, байки, пародії, епіграми)

„Справжній байкар виконує найважливіше завдання... Він — великий учитель, коректор моральности, цензор пороків і начальник чеснот”. — Д. Ф. Тавнсенд

ВИДАВНИЦТВО „ВОЛОСОЖАР”

НЬЮ-ЙОРК

1960

ВАЙНЛАНД

На обкладинці:

Ілюстрація В. Цимбала до байки „Кінь та
Свиня”.

Передрук дозволений

Printed by A. Orel, 363 Grove Str., Perth Amboy,
N. J.

ПЕРЛИНИ НА ДОРОЗІ

*Йшла із поля череда гучна...
Лжали Перли на дорозі...
І затоптала в землю їх вона...
А я, тут їдучи на возі,
Зібрав ті Перли в книжечку свою...
Читачу, я тобі цей скарб передаю!*

1958.

СОБАКА-МЕДАЛІСТ

На варті в Сталіна Собака жив і ріс:
Він гиркав на усіх, хапав і ноги гриз,
Бо зуби ж мав міцні, неначе сталь...

За службу віддану дали йому медаль...

Одержавши медаль, Собака-медаліст
Підняв прегордо вгору хвіст
І гиркав на усіх з новим завзяттям...

Минали так літа. З палким прокляттям
Стрічали люди цю марюку.

А взявши раз по добрім дрюку,
Й забувши до тварини жаль,
Дали Собаці так, що тріснула медаль...

* * *

Скажу Собаці я, хоч він і медаліст:
Не гавкай ти на всіх, бо відрубують хвісті

НЕНАВИСНИЙ

Накапостивши всім доволі,
Розщедривсь Вовк іклатий не на жарт:
Віддав отарі гай і поле,
Мовляв, не буде вже сваволі,
Бо він їй — друг і брат,
Бо рід його — велик і славен —
Панує з давніх-давен...
Та від усіх Овець
Відомий рішенець:
— Хоч що нам, Вовче, не давай,
Ти ненависний нам, — і край!

ВУДКАР І РИБА

Поїхав я в Атлантик Сіті,
Де хвилі котить океан,
Щоб там поплавати і Риби наловити...
Яка поезія! Який всьому пеан!
Тримаю вудлище. Мина хвилина.
І Риба — хап! І вже в моїх руках...
— Та що за клопіт? Що за жах?! —
Вона мені сказала, мов Людина:
— Хай річ для тебе ця предивна —
Тобі не хочу, друже, я біди...
Пустити мене у воду... й геть іди:
Я ж — радіоактивна!!..

Філядельфія, 1956-57.

В Е Р Ш А

Ця байка не остання і не перша...
Сиділа якимось у болоті Верша...
Чи що зробила славного, чи ні, —
Розприндилась на мілководім дні
Та ще й рибалку кривдить, зневажає...
Адже ж вона — в усьому бо межа є! —
В зеленому й брудному жабурині,
Де люблять бавитися всякі свині,
Вже наловила золотих в'юнів;
Що гнів її, мовляв, Господній гнів;
Що вже вона не тільки Винниченка,
Обмазала в багнюку й Т. Шевченка...
Що це ж вона, о, Верша криворота,
Забула й стежку в Золоті Ворота!

Недавно я проглянув „Прометея”.
В нім Верша-Косач (тінь від Гемінгвея!)
На всіх багнюку — друзі, що за мить?! —
Почав, як блазень, незугарно лить...
Скажу я Косачеві-посіпаці
(Тут рима добра: в кого ж він на праці?):
Фальшивий голос твій і млявий крок,
Бо плюсклий геній ти і лжепророк!!!

1955.

Д В І Р І К И

(На старі мотиви)

В одній долині навпрямки
Текли під сонцем дві Ріки,
Одна — спокійна, рівна, тиха —
Нікому не чинила лиха,
Бо, бач, глибокою була...
Друга ж — мілка — гула,
На скелях піною кипіла
І гордо каламуть несла
Десь до Дніпра чи Ніла...

Народ мій правдоньку рече:
Ріка глибока — спокійніш тече.

1958.

ПШЕНИЦЯ ТА БУДЯК

Достигла вже Пшениця на полях,
Колючий колос золотом налитий...
Гримить-гуде Будяк, неначе лях:
„Йдуть косарі мій вік прикоротити!
Вони ж Пшеницю будуть жати-молотить,
А з нею і мені те ж саме буде...
Ах, як хотів би я ще довго жить!
Ах, краще б я родився на Бермудах!”
Почув тираду цю відомий комбайнер
(За ним зідхає не одна вдовиця):
„Кому-кому, але тобі тепер
Пашекувати перед смертю не годиться!”

1953.

ОСЛИ-ЛІТЕРАТОРИ

Осли хоч вперті і дурні,
Але й вони вже вміють жити...
В одній далекій стороні
(Я не скажу, в якій — ні-ні!)
Осли любили з Музами дружити:
Вони співали про народ,
Про партію й вождя Осляку, —
Від їхніх дитирамбів, од
Темнів, здавалось, небозвод
І дохли птиці з переляку...
Ніхто ж Ослів не заведе
Кудись в незнане... Ось, будь ласка,
Ослиний спів гримить-гуде
Й минають дні, мов дивна казка...
Аж тут притрапилась біда
(Вона не ходить по алеї,
Для неї суша і вода,
Усе однакове для неї):
Вождя Осляку в мавзолеї
Поклали, кажуть — дух спустив...
А як він славно-мудро жив!
Був батьком, сонцем, меценатом!
З співцями й зорями дружив
Й пишався Берією-катом!..

**

Осли-піїти ще живуть,
Їх рев бадьорий, нетривожний, —
Сіяє орденами путь,
І вуха ловлять поклик кожний...
Щасливий той, хто народивсь Ослом, —
Хоч розуму й чорт-ма, зате вухатий, —
Він над Гудсоном і Дніпром
Уміє шкрябати пером
І вміє грошики хапати!!

Г Р А К

В редакцію зайшов пііта Грак,
Приніс він віршиків чимало...

І кожний вже йому і сяк і так
Висловлює похвалу.

Грака друкують. З ним ідуть на спілку,
Запрошують на з'їзди, на бенкет...

Хоча в поезіях Грака — поезії ні стільки,
Наш Грак — пророк, заслужений поет.

У чому ж таємниця?..

Не таємниця й не дивниця,
Бо Грак, не знаючи, де навіть ставить кому,

Заходить часто й до Обкому...

Якщо ж цей Грак працює в УККА

Чи має у ЗУДАКу руку

Або похвалу й від Маланюка, —
То це вже слави певна запорука.

1956.

ВЕДМІДЬ-БЕЗКНИЖНИК

„...і нащо нам граніт книжок довбати?

І нащо нам якісь бридкі дебати?! —

Надувсь Ведмідь і лапу став смоктати. —

Побільше б нам медку й сирого м'яса,

А твори Самчука Уласа,

Гуменної, Мелешка чи Осьмачки

Потрібні лиш для зимової сплячки!”

**

Ведмедику! Ти в батька, бачу, вдався...

Проте, поганий з тебе лісовик,

Бо на перо, як дурень, ти попався...
Тепер лунає твій нікчемний крик!

ПАПЕРОВИЙ КОРАБЕЛЬ

На березі в Нью-Йорку Корабель
Хтось випустив на хвилі паперовий...
Чи допливе він до чужих земель?
І хто його зустрине дружнім словом?
На березі туман, задуха й слиз,
А з океану віє буря скоса, —
І паперовий Корабель прокис,
І капітан уже повісив носа...
Куди ж причалити? Куди прибуть?
Ще чорноморські маяки не світять.
В одеському порту таких не ждуть
Та й Корабля з паперу не помітять...

КРЕМІНЬ І КРЕСАЛО

Немало Кремінь здивувався —
Кресало стало його бити...
„Ти ж хто такий?! І звідки взявся?
Я, Кремінь, також хочу жити!
Не бий мене! Я горя-лиха
Не можу далі вже терпіти.”
„Поглянь! — Йому Кресало стиха, —
Тебе прославлять зорі і палкі піїти:
Як іскри сипляться твої навколо!
Від них сіяє і горить блакить!”

Вогонь знання, що викресала школа,
Я пронесу в віки і буду вічно жить!

ЧЕРВЯК-ВИДАВЕЦЬ

На світі білому бувають дивні речі...

Червяк, що був у Гітлера гінцем,
Задумав стати славним видавцем
Журналика для всіх — для старших і малечі.
„Пу-гу! Пу-гу! — ревнуло темним лісом. ---
Пу-гу! Пу-гу! — виходить магазин...
Його читають всі: і лікар, і гульвіса,
Повія і поет, і президентський син!”
Червяк тим часом, грошики забравши,
Ще видав два числа і — зник у небуття
Назавше!
Без розуму й пуття!!

ЛИМАН І КОРАБЕЛЬ

Раз океанський Корабель,
Пливучи із чужих земель,
Почув, як крізь густий туман
Гукав Лиман:
„Усім бажаючи добра,
Уже й тебе пора
Закликати на тихі води
Від непогоди!”
І гордо велетень сказав:
„Хоч я і океанський пароплав,
Тебе ж не обмину.” —
Приплив та й сів... на міліну!

НЕ ПНИСЬ ДО КИЄВА...

Якийсь нездара-галичмен
Узявся „Київ” друком видавати...
Дурний, дурний! А доляри любив хапати...
А щоб в журнал хоч мотлоху напхати,
Зібрав сяких-таких імен
Та й ну гукать: „Овва!” (Бабак, Ізаров, Пшин-
дик, Бен)
Від нас хитається Москва!..”
Аж читачі вже стали чхати.

Мораль тут проситься сама:
Не пнишь до Києва, як розуму кат-ма!

Філядельфія, 1951.

ТРАКТОР І СЛОН

Слонові Трактор вперся в зад —
Гуде, реве, зіпхнути хоче...
Ні з місця Слон! Ще й, певно, рад:
Приємно ззаду щось лескоче.
Ніхто ж не ждав, звичайно, чуда,
Щоб Слон та силу мав таку...
Природо-матінко! Ще буде
Цей слон ходить на повідку!

ЖУКИ НА ОЛІМПІ

Десь у Нью-Йорку чи в Ньюарку
(Пливла ген-ген весела каламуть)
Жук-гнойовик зустрів поета Барку,
Що теж тримав до „Слова”, певно, путь...
Розмовилися й сіли на горбку рядочком...

А поділивши між собою сіль і хліб,
Промовив Жук: „Яка краса на цім горбочку!
Та це ж, їй-бо, справжнісінький Олімп!”

— Покличемо сюди Остапа і Докію,
Галину і Григорія... Посидимо. І ось
Здамо до друку новий „Личакиїв”, —
У ньому візьме участь і Тодось!

Та тут — о, жах — підковами аж дзенькнув
Крилатий Кінь (ним їздив ще Тарас),
Мов вихор, налетів: „Чиї це витребеньки?!
Олімп — горбочок? Що за викрутас?!!”

Жуки-гнойовики в нью-йоркськiм соннім
„Слові”!

Не гнівайтесь на сина з-над Дніпра:
Пишіть, дерзайте і живіть здорові,
Але ж не чваньтеся, що горбик ваш — Гора!

1956.

ПЕНЬОК У КВІТНИКУ

Нью-Йорк. Гудуть Гудсону води...
В веселім світлім квітнику
Стоїть Пеньок, великий, гордий,
Без ласки й дружби. На віку
Таких Пеньків мені стрічати
Уже доводилось колись...
Іде весна, щоб завітчати
Поля, майдани й темний ліс.
Усе цвіте. Аджеж, весна є.
І тільки Пень, мов зло сторіч,
В веселім квітнику конає...
Для нього день, як чорна ніч!
Чи зрозуміє хто Пеньок цей?
Чи запалає Божа вись? —
Для нього вже не світить сонце:
Життя і смерть в одно сплелись...

КІНЬ ТА СВИНЯ

Свиня, вернувшись з війни,
Де не була ні в якій скруті,
Всі виставила ордени,
Мовляв, — за подвиги здобуті,
Мовляв, і я уже не та —
Від орденів аж золота...

І раптом чує від Коня:
— Ти все одно — Свиня!

„САД ГЕТСИМАНСЬКИЙ”

Раз вийшов друком „Гетсиманський сад”, —
Про се, про те, про тюрми і кайдани...
І кожний вже белькоче психопат:
„Тут все велике і багряне!..
А тільки ж вибором державоньку в бою,
Збудуємо і тюрми українські, —
І типи рідні, багрянівські,
Нас гнатимуть на каторгу свою!!”

1951.

ШЕКСПІРОЇДИ

Напали Пацюки на спадщину Шекспіра...
Гризуть її, вовтузяться й пищать:
„Хай шерсть летить і злазить наша шкіра,
Ми ж будемо Шекспіра зневажать!
Бо це не він писав сонети й драми,
Не він, а ми безсмертя здобули...
В каналізаціях розбивши брами,
Ширяє дух наш, гей, де Гамлет і орли!..”

Хоч Пацюкам нема, можливо, переводу
(Такого зілля скрізь не сіють і не жнуть),
Та знають всі плюгаву цю породу
І їхню каламуть!

І С К Р А

Упала Іскра у вино червоне:
„О, Боже, дай пожити хоч на мить!
Моя душа в вині холоне
І, наче лист, тремтить...
Дарма!
Чорт-ма
До сяйва повороту...
Пливу у безвість чорнороту!”

ЛИСИЦЯ І БАРАН

Товстий, м'ясистий пишний хвіст,
Що був у Барана,
Лисицю вивів, як на злість,
Із спокою і сна...
Куди б не йшов, куди б не біг
Баран — веселий гість —
За ним з усіх Лисиця ніг
Біжить, щоб з'їсти хвіст.
І думала вона: „Баран —
Звичайний ідіот —
Загубить хвіст... Без бою й ран
Мені впаде він в рот...”
Минали дні і місяці.
Лисицю ж голод брав,
Зійшла вона на манівці
І здохла поміж трав...

ПЕРЕВЕСЛО І СНОП

Хитались гори над Дніпром,
Палало зоряне намисто...
І Перевесло із Снопом
Розмовилося урочисто:
— Коли б не я, коли б не ти,
Коли б не наші спільні сили,
Дніпро б усох між блекоти
І був би світ йому немилий.
У Дикім Полі — дикий леп
Та хрюкали б ще дикі свині...
А так поглянь: сплітає степ
Вінок безсмертя Україні!
Хай все цвіте, хай линуть весни
Понад замріяним Дніпром!

· · · · ·
— Коли б не рідне Перевесло,
То вже не був би й я Снопом!!

РЕЛІГІЙНИЙ РЕНЕГАТ

Безжурний Коник-стрибунець
(Ох-ох, який він славний:
Сьогодні він — католик, завтра ж — право-
славний!..),
Стрибаючи сюди-туди і напрямець,
Через пшениченьку, будяччя і чебрець,
Натрапив на великого Жука,
Що вмів перлини і в гної шукать...
„Ну, як живеш, старий Жучище? —

Засновує і заплітає
Липкучу сітку іздала...
Павук розставив навіть зайві
Тенета й мороком заплів...
А Ластівка — в небеснім сяйві
І не вертається з полів...

Немає Ластівки, немає...
Внизу — Мушва і Павуки...
І линуть дивні водограї
Повз кручі в море залюбки.

Не наставляй, Павуче, вуха,
Не заплітай мої степи:
Крилата Ластівка — не Муха,
І не тобі її схопить!!

Пенсільванський університет, 1957.

ПЕГАС В ЯРМІ

(На старі мотиви)

На кінськiм ярмарку в мiстечку Калембет,
Де покупцiв юрба на все, звичайно, ласа,
Ізголоднiлий степовик-поет
Для продажу привiв Пегаса.
Нетерпеливий гiппокриф
Ірже, гарцює й весело скака.

І всi з захопленням:

— Пегас — це диво з див!

— А хвiст який!

— А ноги!

— Шерсть яка!

— Ось тiльки б зняти крила!.. Молодця
Такого iз радаром пошукай тодi на бiлiм свi-
ті!

— Ти кажеш: рiдкiсна порода ця?

А що, як вiн злетить до хмар, несамовитий?
Нi, не куплю — не буду в дурникi пошитий!
Аж, гульк, пiдходить iнший покупець:

— Хоч крила, — мовить вiн, — безмiрно
шкодять справi,

Та iх обрiзати ще ж можна накинeць —

І буде кiнь, як кожний кiнь, на славу...

Отримує грошi, друже! Ось мiй гаманець!
Зрадiв поет. Усе ж продасть крилатого коня!
Та й каже: „По руках! Адже, голодний я що-
дня!”

Привiв Коня додому наш Степан,

Над ним тепер вiн, звiсно, Бог i пан...

Нi дати, нi взяти — запрiг Пегаса в бричку

І виїжджає за село...

Гримлять, регочучи, селяни, бо повз рiчку

Степана, наче вихром, пронесло.
Здійнявся Пегас. Збуяв його великий гнів, —
Він пана з бричкою завіз у рів.
„Гаразд! — подумав наш Степан. — Стри-
бун шляхетний
Не зможе віз тягнути? Що ж, нехай!
В поштову гомінку карету
Ще спробую його впрягти — турботам буде
край.
Мені три шкапи він замінить враз.
А там, дивись, увійде в розум мій Пегас...”
Спочатку все пішло на лад. Не той же був
вантаж.
Всіх коней збадьорив Пегас бентежний.
Летить карета, мов стріла. Та раптом кінь
аж-аж
На дивки став і, збивши пилюгу належно,
Здійнявся в вись, покинув колю,
І, знов являючи славетну міць свою,
Поніс через струмки, ліски, калюжі, ниви.
Всі коні, мов збісались трішки —
Не помагають їм ані батіг, ні віжки,
А пан Степан хоч був живий, та нещасливий.
Сповзла беззора ніч. Господар злючий...
Карета ж зупинилася на кручі.
„Ех!— думає Степан. — Зазнав же я турботи.
Як бачу, дурня знову тягне в небеса...
А щоб забув він вибрики свої й бридоти,
Поменше кластиму йому вівса,
Зате побільше дам тяжкенької роботи!”
Сказав — зробив. Без їжі не злетиш, не ста-
неш цапа.
І наш Пегас стоїть, немов старенька шкапа.
І, тріумфуючи, озався раз Степан:

— Ну, що? В твоїх очах пливе, здається,
вже туман?..

Не понесеш тепер через ліски, калюжі й луг!
Гей, запряжіть коня з міцним биком у плуг!
І ось приречений — ганебна доле! —
Крилатий кінь з биком виходить в поле...
Даремно землю б'є й калічить ноги,
Даремно прагне в вись, в глибінь широку не-
ба, —

Його сусід бреде, сумують рідні перелоги,
І гнеться під ярмом літун чудовий Феба.

А вирватися ж сил немає... Ворогів
Він потоптав би, мов смердюче зілля...
Й на землю падає — крилатий син Богів! —

І корчиться від болю та знесилля.
— Проклятий звір! — Степана мов прорвало.
І лаючись, він б'є Пегаса навманья. —
Таких поганців тут ще не бувало!
Шляхетний кінь?! О, сором! О, бридня!
Обскуб мене піїта і шахрай...

Та я заб'ю коня — ганебі буде край!"

І доки б'є коня, стежиною крутою,
Що в'ється під горою,
Надходить красень, молоді його літа.

Він заворожує усе довкілля грою,
Відкритий зір сіяє добротою,

А в кучерях блищить пов'язка золота.

Лунає радісний співучий цитри дзвін.

— О, друже мій! Чому даремно злиться? —
Степанові говорить він. —

Ти родом із яких сторін?
Де бачив ти, щоб віл і птиця
В однім ярмі змогли трудиться?!
Довір мені свого крилатого коня,

Він чудо ще покаже в Божім сяйві дня!

Відпріг коня господар в той же час.
З усмішкою юнак стрибнув йому на спину.

І руку майстра враз

Відчув Пегас

І, блискавиці кинувши з очей, у небеса поли-
нув...

Філядельфія, 1957-58.

ЮРІЄВІ КОСАЧЕВІ

Я бачу Вас: ясне обличчя
І мудрости на нім печать...

Вас Леся Українка кличе
За Україну все віддать!

Куди ж пішли Ви, повний сили,
Чим пригасили серця жар?
Невже забули про могили,
Про степовий Волосожар?!

Ви наші душі й піднебесся
Продати хочете катам.
О, Юрію! О, брате Лесі!
Чи ж ренегатом бути вам?

Сьогодні ви — собі на згубу —
П'єте московський кислий квас,
І Київ золотом-тризубом
Не сяє, не хвилює вас.

Я бачу, як стиска обличчя
Вам доля чужини бридка...
Вас Леся Українка кличе, —
На шлях Петлюри і Франка!

РАКИ

Засвистіли польські Раки:
„Нас везуть до Сибіряки...
 Ми не маємо спокою
 На воді, ні під водою!
Хоч ми теж — червоні дуже,
Рак московський нас паплюжить,
 Не дає нам ні Варшави,
 Ні великої держави!
Вже від можа і до можа —
Наша доленька негожа...
 Хоч ми також комуністи,
 Рак московський хоче з'їсти
Наше військо — нашу славу
Ще й столицю „лишноглаву”!
 ...Вже на небі видко знаки:
 Будуть биті польські раки...
А чи бурі, чи дощі —
Москвини з них зварять щі,
 Бо Гомулка і Охаб —
 Це запроданець і раб!..
Шлях червоному поляку —
В Сибіряку, в Сибіряку!

ПОЖАЛІЙТЕ...

„Люди добрі! Пожалійте...”
В. Самійленко

Люди добрі! Пожалійте
Всюдисущую повію,
Що від щастя, від достатку
Славить хижу Московію. —

Люди добрі! Пожалійте
Незугарного Микиту,
Що за славою і миром
Скрізь мотається по світу.

Люди добрі! Пожалійте
Ще ж і жінку його Ніну,
Що з Хрущовим, упириця,
Розпинає Україну.

Люди добрі! Пожалійте
Дорогого пана Айка,
Бо, здається, зацимбалить
В Білім Домі балабайка...

Люди добрі! Пожалійте
І вожням обмийте рани,
Бо, їй-бо, й вони сконають
Біля Сталіна-тирана!!

1959-60 р.

ДРУЗЯМ В УСЬОМУ СВІТІ
(Пародія)

Я руку подаю через моря і гори
Усім, хто камінь б'є, хто землю рівно оре,
Хто вугіль добува і зеленить поля,
Усім, кому „співає” радіо з Кремля...

В жагучій Африці, на Кубі й на Цейлоні,
У тундрах сталінських, на синяві солоній,
В степах розпечених, де скімлить друг Джембул,
Братерських голосів я чую перегул.

Я чую дзвін сердець на всій землі єдиній,
Я бачу світлий зір незборної людини, —
І ллються поклики все далі, вглиб і вишир:
„Геть від Москви!.. Нехай скона упир!”

Я руку подаю братам і сестрам простим,
Я певен, що у них я не назвався б гостем,
Що кожній матері там рідний, ніби син,
Землі Дніпрові співець-громадянин.

Юначе, що ростеш в Союзі тьми й неволі,
В моїй душі горять твої нестерпні болі;
Дитино, сину мій, рости благословен,
На щастя, що прийде для всіх земних племен.

Я руку подаю земній сім'ї єдиній...
А той, хто пазурі на світ простяг москвині,
Хто, в кров обагрений, по Києву іде, —
Від гніву нашого не скриється ніде!

ПОХВАЛА КУПЦЕВІ

Дім він купив на околиці міста,
Фарму купив, молодець!
Що ж, в нього серце не з глини, не з тіста,
Він — український купець.

Ходять до нього з усіх середовищ
Люди, щоб дещо придбать:
Хліба і м'яса, і книгу страховищ,
Ту, що „Ротондою” звать;
Ту, що її написав Т. Осьмачка
(Так не утне Г. Журба)...
Боже! Купець наш завжди без балачки
Піде, як лицар, в УПА.

В нього всі рівні і милі. Без слова
Грошики дай — і кінець.
Рідний купець, дорогий промисловець
Визволить ваш гаманець!

1959-60 р.

ТИ ЖИВЕШ У БІЛІМ ДОМІ...

Ти живеш у Білім Домі,
Ти живеш, як у раю...
Я ж в Гоморі і в Содомі
Стратив молодість свою.

Я конав і ще конаю
З остарбайтерами скрізь:
На Дніпрі і на Дунаї
Й на Гудсоні повно сліз.

Вже від долярів зелених
Зеленіє світ в очах...
Президенте! Ти, надхненний,
Будеш сяяти в віках...

Але я — поет нестримний,
Ще не босий і не бом —
Знаю: в Бога за дверима
Місце буде нам обом!

1956.

СЕЛЕПКАМ

Не плачте за Бандерою —
Плакати за ним не вам:
Ви сами його знищили
На радість ворогам...

Не плачте за Гетьманичем,
За Коновальцем — теж:
Ви за життя їх мучили
Й паплюжили... Авжеж!

Не плачте за Петлюрою —
В серцях у вас сніги,
Селепки ж Україні бо —
Найбільші вороги.

Не плачте над героями —
Тепер нам не до сліз...
Девіз наш ось: повалений
Соборний селепкізм!!

20. X. 1959, Вайнланд, США.

ДЕРЖИМОРДА

*„Що за славний день сьогодні,
Що за радість для народу...“*

В. С.

Що за славний день сьогодні,
Що за радість для народу, —
Вся Америка стрічає
Держиморду, держиморду...

Він приїхав не з Венери,
Він прилинув не із Марса,
Тільки всюди в вічі пхає
Карла Маркса, Карла Маркса...

Він зробив ще більше лиха,
Ніж в Гоморі і в Содомі...
Тільки ж чом його вітають
В Білім Домі, в Білім Домі?!

Тиснуть руку йому радо,
Дипломати й різні сноби.
Держиморда ж обіцяє:
„Ми вас вгробим! Ми вас вгробим!“

Як не ви, то ваші діти
Приймуть Маркса, мов друзяку.
Коли ж ворог не здається —

В Сибіряку, в Сибіряку”!

Що за славний день сьогодні!
Очманіли верховоди
І вітають держиморду
Під статуею Свободи.

1959.

ТРИ ТИТАНИ

Маланюк, Д. Донцов і Манило —
Три великі титани нові...
Їхнє слово гримить і гриміло
В Вашингтоні, в Берліні, в Москві...

Хто не чув, хто не знає Донцова?!
Двигіт ходить — співа Маланюк...
І згинаю я теж — не підкови! —
А хребти графоманів-марюк:

Ось один з них — Кривенко-Криниця,
Ось другий — дилетант Фітільов.
Перший — копанка, а не криниця,
Другий — випив із матері кров...

Маланюк, Д. Донцов і Манило —
Три великі титани землі...
Їхнє слово гримить і гриміло,
І вклоняються їм королі!!!

З М І С Т

Перлини на дорозі	3
Собака-медаліст	4
Ненависний	5
Вудкар і Риба	"
Верша	6
Дві Ріки	7
Пшениця і Будяк	"
Осли-літератори	8
Грак	9
Ведмідь-безкнижник	"
Паперовий Корабель	10
Креміль і Кресало	"
Червяк-видавець	11
Лиман і Корабель	"
Не пниь до Києва...	12
Трактор і Слон	"
Жуки на Олімпі	13
Пеньок у квітнику	14
Кінь та Свиня	"
„Сад Гетсиманський”	15
Шекспіроїди	"
Іскра	16
Лисиця і Баран	"
Перевесло і Сніп	17
Релігійний Ренегат	"
Ластівка і Павук	18
Пегас в ярмі	20
Юрієві Косачеві	23
Раки	24
Пожалйте	25
Друзям в усьому світі	26
Похвала купцеві	27
Ти живеш у Білім Домі	"
Селепкам	28
Держиморда	29
Три титани	30

КНИЖКИ Івана МАНІЛА:

КОЛЮЧИЙ СМІХ (байки), Авґсбург, Німеччина, 1946

ПОСТРІЛИ З ПЕРА (гуморески, епірами, пародії), Авґсбург, 1947.

СГЧ І ВІДСГЧ (байки), Мюнхен-Авґсбург, 1948.

ЗАПОРІЖЖЯ СМІЄТЬСЯ (поезії, гуморески, епірами, пародії), Авґсбург 1950.

БАЙКАР (байки, поезії, гуморески), Нью-Йорк-Вінніпег, 1953 р.

ПЕАНИ І КПИНИ (гуморески, байки, пародії, епірами), Нью-Йорк - Вайнланд, 1960.

Адреса „ВОЛОСОЖАРУ“:

WOLOSOZAR, P.O. BOX 472, Vineland, N.J. USA

Виправлення помилок:

На сторінці 12 („Не пнишь до Києва”) рядки 5, 6, 7, 8 (згори) читати в такому порядку:

Зібрав сяких-таких імен
(Бабак, Ізаров, Пшиндик, Бен)
Та й ну гукать: „Овва!
Від нас хигається Москва!..”

На стор. 21 рядок 17 (згори) читати так:
На дибки став і, збивши пилюгу належно,

